

1. ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ

2. ΤΗ ΕΠΑΥΡΙΟΝ

3. ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΜΕΤΑΛΗΨΙΝ

ΕΙΣ ΤΟ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ (...ΑΡΧΗ)

Μέλλων προσελθεῖν τοῖς ἀχράντοις Μυστηρίοις, μετὰ τὴν ἀφ' ἑσπέρας εἰθισμένην Ἀκολουθίαν τοῦ Ἀποδείπνου, μετὰ τὸ τέλος τοῦ Πιστεύω, λέγε μετὰ κατανύξεως τὸν παρόντα Κανόνα, οὗ ἡ Ἀκροστιχὶς κατ' Ἀλφάβητον.

(πρὸ ἐκάστου τροπαρίου ὅλων τῶν ᾠδῶν λέγομεν· «Δόξα Σοι ὁ Θεὸς ἡμῶν, δόξα Σοι», πλὴν τῶν Δόξα, καὶ νῦν)

ᾠδὴ α'. Ἦχος β'. Δεῦτε λαοί.

Ἄρτος ζωῆς, αἰωνιζούσης γενέσθω μοι, τὸ Σῶμά σου τὸ ἅγιον, εὐσπλαγχνε Κύριε, καὶ τὸ τίμιον Αἷμα, καὶ νόσων πολυτρόπων ἀλεξητήριον.

Δόξα.

Βεβηλωθεὶς ἔργοις ἀτόποις ὁ δαίλαιος, τοῦ Σοῦ ἀχράντου Σώματος, καὶ Θείου Αἵματος, ἀνάξιος ὑπάρχω, Χριστέ τῆς μετουσίας, ἧς με ἀξιώσον.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Γῆ ἀγαθὴ, εὐλογημένη Θεόνυμφε, τὸν στάχυν ἢ βλαστήσασα τὸν ἀγεώργητον, καὶ σωτήριον κόσμῳ, ἀξιώσον με Τοῦτον τρώγοντα σῶζεσθαι.

ᾠδὴ γ'. Ἐν πέτρα με τῆς πίστεως.

Δακρύων μοι παράσχου Χριστέ, ρανίδας, τὸν ρύπον τῆς καρδίας μου καθαιρούσας, ὡς ἂν εὐσυνειδότης κεκαθαρμένος, πίστει προσέρχωμαι, καὶ φόβῳ Δέσποτα, ἐν τῇ

μεταλήψει τῶν θείων Δώρων Σου.

Δόξα.

Εἰς ἄφεσιν γενέσθω μοι τῶν πταισμάτων, τὸ ἄχραντόν Σου Σῶμα καὶ θεῖον Αἷμα, εἰς Πνεύματος Ἁγίου τε κοινωνίαν, καὶ εἰς αἰώνιον ζωὴν Φιλάνθρωπε, καὶ παθῶν καὶ θλίψεων ἀλλοτριώσιν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ζωῆς τοῦ Ἄρτου τράπεζα Παναγία, τοῦ ἄνωθεν δι' ἔλεον καταβάντος, καὶ κόσμῳ καινοτέραν ζωὴν διδόντος, κάμῃ ἀξίωσον νῦν τὸν ἀνάξιον, μετὰ φόβου γεύσασθαι Τούτου καὶ ζήσεσθαι.

ᾠδὴ δ΄. Ἐλήλυθας ἐκ Παρθένου.

Ἡθέλησας, δι' ἡμᾶς σαρκωθείς Πολυέλεε, τυθῆναι ὡς πρόβατον, διὰ βροτῶν ἀμαρτήματα· ὅθεν ἰκετεύω Σε, καὶ τὰ ἐμὰ ἐξαλεῖψαι πλημμελήματα.

Δόξα.

Θεράπευσον, τῆς ψυχῆς μου τὰ τραύματα Κύριε, καὶ ὅλον ἀγίασον, καὶ καταξίωσον Δέσποτα, ὅπως κοινωνήσω Σου, τοῦ μυστικοῦ θεοῦ Δείπνου ὁ ταλαίπωρος.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ἰλέωσαι, καὶ ἐμοὶ τὸν ἐκ σπλάγχνων Σου Δέσποινα, καὶ τήρει με ἄρρῦπον, τὸν Σὸν ἰκέτην, καὶ ἄμεμπτον, ὅπως εἰσδεχόμενος, τὸν νοητὸν μαργαρίτην ἀγιάζωμαι.

ᾠδὴ ε΄. Ὁ τοῦ φωτὸς χορηγός.

Καθὼς προέφης Χριστέ, γενέσθω δὴ τῷ εὐτελεῖ δούλῳ Σου· καὶ ἐν ἐμοί, μείνον ὡς ὑπέσχου· ἰδοὺ γὰρ τὸ Σῶμα, τρώγω Σου τὸ θεῖον, καὶ πίνω τὸ Αἷμά Σου.

Δόξα.

Λόγε Θεοῦ καὶ Θεέ, ὁ ἄνθραξ γένοιτο τοῦ Σοῦ Σώματος, εἰς φωτισμὸν τῷ ἐσκοτισμένῳ ἐμοί, καὶ καθαρισμόν, τῆς

βεβηλωθείσης ψυχῆς μου τὸ Αἷμά Σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Μαρία Μήτηρ Θεοῦ, τῆς εὐωδίας τὸ σεπτὸν σκῆνωμα, ταῖς Σαῖς εὐχαῖς, σκεῦος ἐκλογῆς με ἀπέργασαι, ὅπως τῶν ἀγιασμάτων μετέχω τοῦ Τόκου Σου.

ᾠδὴ Ϛ´. Ἐν ἀβύσσῳ πταισμάτων.

Νοῦν, ψυχὴν, καὶ καρδίαν ἀγίασον, Σῶτερ, καὶ τὸ σῶμά μου, καὶ καταξίωσον, ἀκατακρίτως Δέσποτα, τοῖς φρικτοῖς μυστηρίοις προσέρχεσθαι.

Δόξα.

Ενωθείην παθῶν, καὶ τῆς χάριτος, σχοίην τε προσθήκην, ζωῆς τε ἀσφάλειαν, διὰ τῆς μεταλήψεως, τῶν ἀγίων Χριστὲ Μυστηρίων Σου.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Ο Θεοῦ Θεὸς Λόγος ὁ Ἅγιος, ὅλον με ἀγίασον, νῦν προσερχόμενον, τοῖς θείοις Μυστηρίοις Σου, τῆς Ἁγίας Μητρὸς Σου δεήσεσιν.

Κοντάκιον. Ἦχος β´. Τὰ ἄνω ζητῶν.

Τὸν Ἄρτον Χριστέ, λαβεῖν μὴ ὑπερίδης με, τὸ Σῶμα τὸ Σόν, καὶ τὸ θεῖον νῦν Αἷμά Σου· τῶν ἀχράντων Δέσποτα, καὶ φρικτῶν Μυστηρίων Σου, μετασχεῖν τῷ ἀθλίῳ, μὴ εἰς κρῖμά μοι γένοιτο· γένοιτο δέ μοι εἰς ζωὴν αἰώνιον καὶ ἀθάνατον.

ᾠδὴ ϛ´. Εἰκόνοσ χρυσοῦς.

Πηγὴ ἀγαθῶν, ἡ μετάληψις Χριστὲ τῶν ἀθανάτων Σου, νῦν Μυστηρίων γενηθήτω μοι, φῶς καὶ ζωὴ καὶ ἀπάθεια, καὶ πρὸς ἀρετῆς θειοτέρας, προκοπὴν καὶ ἐπίδοσιν, πρόξενος μόνε Ἀγαθέ, ὅπως δοξάζω Σε.

Δόξα.

Ρυσθείην παθῶν, καὶ ἐχθρῶν, καὶ ἀναγκῶν, καὶ πάσης θλίψεως, τρόμῳ καὶ πόθῳ προσιῶν τανῦν, μετ' εὐλαβείας

Φιλάνθρωπε, Σοῦ τοῖς ἀθανάτοις, καὶ θείοις Μυστηρίοις, καὶ ψάλλων Σοι· Εὐλογητὸς εἶ ὁ Θεός, ὁ τῶν Πατέρων ἡμῶν.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Σωτῆρα Χριστόν, ἡ τεκοῦσα ὑπὲρ νοῦν, Θεοχαρίωτε, ἐκδυσωπῶ Σε νῦν ὁ δοῦλός Σου, τὴν καθαρὰν ὁ ἀκάθαρτος. Μέλλοντά με νῦν τοῖς ἀχράντοις Μυστηρίοις προσέρχεσθαι, κάθαρων ὄλον μολυσμοῦ, σαρκὸς καὶ πνεύματος.

ᾠδὴ η΄. Τὸν ἐν καμίνῳ τοῦ πυρός.

Τῶν οὐρανίων καὶ φρικτῶν, καὶ ἁγίων Σου Χριστέ νῦν Μυστηρίων, καὶ τοῦ Θεοῦ Σου Δείπνου καὶ μυστικοῦ, κοινωνὸν γενέσθαι κάμῃ καταξίωσον, τὸν ἀπεγνωσμένον ὁ Θεὸς ὁ Σωτήρ μου.

Εὐλογοῦμεν Πατέρα, Υἱόν, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, τὸν Κύριον.

Ἐπὸ τὴν Σὴν καταφυγῶν, εὐσπλαγχνίαν Ἀγαθέ, κράζω σοι φόβῳ· Ἐν ἐμοὶ μείνον Σῶτερ, κάγω ὡς ἔφησ ἐν Σοί· ἰδοὺ γὰρ θαρρῶν τῷ ἐλέει Σου, τρώγω Σου τὸ Σῶμα, καὶ πίνω Σου τὸ Αἷμα.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Φρίττω δεχόμενος τὸ πῦρ, μὴ φλεχθῶ ὡσεὶ κηρὸς καὶ ὡσεὶ χόρτος. Ὡ φρικτοῦ Μυστηρίου! ὦ εὐσπλαγχνίας Θεοῦ! Πῶς θεοῦ Σώματος καὶ Αἵματος, ὁ πηλὸς μετέχω, καὶ ἀφθαρτοποιοῦμαι;

ᾠδὴ θ΄. Ἀνάρχου γεννήτορος.

Χρηστός ἐστι γεύσασθε, καὶ ἴδετε ὁ Κύριος· δι' ἡμᾶς καθ' ἡμᾶς γὰρ πάλαι γενόμενος, ἅπαξ ἑαυτὸν τε προσάξας, ὡς προσφορὰν, Πατρὶ τῷ ἰδίῳ, ἀεὶ σφαγιάζεται, ἁγιάζων τοὺς μετέχοντας.

Ψυχὴν σὺν τῷ σώματι, ἁγιασθεῖν Δέσποτα, φωτισθεῖν, σωθεῖν, γενοίμην οἶκός Σου, τῇ τῶν Μυστηρίων μεθέξει τῶν ἱερῶν, ἔνοικόν Σε ἔχων, σὺν Πατρὶ καὶ Πνεύματι, εὐεργέτα Πολυέλεε.

Δόξα.

Ως πῦρ γενηθήτω μοι, καὶ ὡσεὶ φῶς τὸ Σῶμά Σου, καὶ τὸ Αἷμα Σωτήρ μου τὸ τιμιώτατον, φλέγον ἀμαρτίας τὴν ὕλην, καὶ ἐμπιπρῶν παθῶν τὰς ἀκάνθας, καὶ ὅλον φωτίζον με, προσκυνεῖν Σου τὴν Θεότητα.

Καὶ νῦν. **Θεοτοκίον.**

Θεὸς σεσωμάτῳται, ἐκ τῶν ἀγνῶν αἱμάτων Σου· ὅθεν πᾶσα ὑμνεῖ Σε γενεὰ Δέσποινα, Νόων τε τὰ πλήθη δοξάζει, ὡς διὰ Σοῦ σαφῶς κατιδόντα, τὸν πάντων δεσπύζοντα, οὐσιωθέντα τὸ ἀνθρώπινον.

Καὶ εὐθὺς συνεχίζομεν τὸ ΜΙΚΡΟΝ ΑΠΟΔΕΙΠΝΟΝ (μετὰ τὸ Πιστεύω), ἕως τὸ τέλος.

ΤΗ ΕΠΑΥΡΙΟΝ (...ΑΡΧΗ)

Μετὰ τὴν συνήθη ἐωθινήν (πρωϊνήν) προσευχήν, λέγε·

Αγιος ὁ Θεός, Ἄγιος ἰσχυρός, Ἄγιος ἀθάνατος, ἐλέησον ἡμᾶς (τρὶς).

Δόξα. Καὶ νῦν.

Παναγία Τριάς, ἐλέησον ἡμᾶς· Κύριε, ἰλάσθητι ταῖς ἀμαρτίαις ἡμῶν· Δέσποτα, συγχώρησον τὰς ἀνομίας ἡμῖν· Ἄγιε, ἐπίσκεψαι καὶ ἴασαι τὰς ἀσθενείας ἡμῶν, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός Σου.

Κύριε, ἐλέησον (τρὶς).

Δόξα. Καὶ νῦν.

Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ἀγιασθήτω τὸ ὄνομά Σου· Ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου· γενηθήτω τὸ θέλημά Σου, ὡς ἐν

οὐρανῶ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς. Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον καὶ ἄφες ἡμῖν τὰ ὀφειλήματα ἡμῶν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφίεμεν τοῖς ὀφειλέταις ἡμῶν· καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

Κύριε, ἐλέησον (ιβ').

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ ἡμῶν Θεῷ.

Δεῦτε προσκυνήσωμεν καὶ προσπέσωμεν Αὐτῷ Χριστῷ τῷ Βασιλεῖ καὶ Θεῷ ἡμῶν.

Καὶ τοὺς ἐπομένους ψαλμούς.

Ψαλμὸς κβ'. (22).

Κύριος ποιμαίνει με καὶ οὐδέν με ὑστερήσει· εἰς τόπον γλῶσς, ἐκεῖ με κατεσκήνωσεν.

Ἐπὶ ὕδατος ἀναπαύσεως ἐξέθρεψέ με, τὴν ψυχὴν μου ἐπέστρεψεν.

ᾠδήγησέ με ἐπὶ τρίβους δικαιοσύνης, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματος Αὐτοῦ.

Ἐὰν γὰρ καὶ πορευθῶ ἐν μέσῳ σκιᾶς θανάτου, οὐ φοβηθήσομαι κακά, ὅτι Σὺ μετ' ἐμοῦ εἶ.

Ἡ ῥάβδος Σου καὶ ἡ βακτηρία Σου, αὐταῖ με παρεκάλεσαν.

Ἡ τοίμασας ἐνώπιόν μου τράπεζαν, ἐξ ἐναντίας τῶν θλιβόντων με.

Ἐλίπανας ἐν ἐλαίῳ τὴν κεφαλὴν μου, καὶ τὸ ποτήριόν Σου μεθύσκον με ὡσεὶ κράτιστον.

Καὶ τὸ ἔλεός Σου καταδιώξει με, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου.

Καὶ τὸ κατοικεῖν με ἐν οἴκῳ Κυρίου, εἰς μακρότητα ἡμερῶν.

Ψαλμὸς κγ'. (23).

Τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς, ἡ οἰκουμένη καὶ πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐν αὐτῇ.

Αὐτὸς ἐπὶ θαλασσῶν ἐθεμελίωσεν αὐτήν, καὶ ἐπὶ ποταμῶν ἠτοίμασεν αὐτήν.

Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸ ὄρος τοῦ Κυρίου; ἢ τίς στήσεται ἐν τόπῳ ἁγίῳ Αὐτοῦ;

Ἄθῳος χερσὶ καὶ καθαρὸς τῇ καρδίᾳ, ὃς οὐκ ἔλαβεν ἐπὶ ματαίῳ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ὤμοσεν ἐπὶ δόλῳ τῷ πλησίον αὐτοῦ.

Οὗτος λήψεται εὐλογίαν παρὰ Κυρίου, καὶ ἐλεημοσύνην παρὰ Θεοῦ σωτῆρος αὐτοῦ.

Αὕτη ἡ γενεὰ ζητούντων τὸν Κύριον, ζητούντων τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ Ἰακώβ.

Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος κραταιὸς καὶ δυνατός, Κύριος δυνατὸς ἐν πολέμῳ.

Ἄρατε πύλας, οἱ ἄρχοντες ὑμῶν, καὶ ἐπάρθητε, πύλαι αἰώνιοι, καὶ εἰσελεύσεται ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Τίς ἐστὶν οὗτος ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης; Κύριος τῶν δυνάμεων, Αὐτὸς ἐστὶν ὁ Βασιλεὺς τῆς δόξης.

Ψαλμὸς ριε´. (115).

Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα· ἐγὼ δὲ ἐταπεινώθην σφόδρα.

Ἐγὼ δὲ εἶπα ἐν τῇ ἐκστάσει μου· Πᾶς ἄνθρωπος ψεύστης.

Τί ἀνταποδώσω τῷ Κυρίῳ περὶ πάντων, ὧν ἀνταπέδωκέ μοι;

Ποτήριον σωτηρίου λήψομαι καὶ τὸ ὄνομα Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ.

Τίμιος ἐναντίον Κυρίου ὁ θάνατος τῶν ὀσίων Αὐτοῦ.

ὦ Κύριε, ἐγὼ δοῦλος Σός, ἐγὼ δοῦλος Σός καὶ υἱὸς τῆς παιδίσκης Σου· διέρρηξας τοὺς δεσμούς μου.

Σοὶ θύσω θυσίαν αἰνέσεως, καὶ ἐν ὀνόματι Κυρίου ἐπικαλέσομαι.

Τὰς εὐχὰς μου τῷ Κυρίῳ ἀποδώσω ἐναντίον παντὸς τοῦ λαοῦ Αὐτοῦ, ἐν αὐλαῖς οἴκου Κυρίου, ἐν μέσῳ Σου, Ἱερουσαλήμ.

Δόξα. Καὶ νῦν.

Ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα, ἀλληλούϊα. Δόξα Σοι ὁ Θεός (ἐκ γ’).

Κύριε, ἐλέησον (γ’).

Καὶ τὰ παρόντα τροπάρια.

ᾠχος πλ. β’.

Τὰς ἀνομίας μου πάριδε Κύριε, ὁ ἐκ Παρθένου τεχθεὶς, καὶ τὴν καρδίαν μου καθάρισον, ναὸν αὐτὴν ποιῶν τοῦ ἀχράντου Σου σώματος καὶ αἵματος· μὴ με ἐξουδενώσης ἀπὸ τοῦ Σοῦ προσώπου, ὁ ἀμέτρητον ἔχων τὸ μέγα ἔλεος.

Δόξα.

Εἰς τὴν μετάληψιν τῶν ἀγιασμάτων Σου, πῶς ἀναιδεσθῶ ὁ ἀνάξιος; ἐὰν γὰρ τολμήσω Σοι προσελθεῖν σὺν τοῖς ἀξίοις, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ Δείπνου, καὶ κατάκρισιν προξενήσω, τῇ πολυμαρτηρίῳ μου ψυχῇ. Καθάρισον Κύριε, τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῶσόν με ὡς Φιλάνθρωπος.

Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Πολλὰ τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν, Θεοτόκε παισμάτων· πρὸς Σὲ κατέφυγον Ἄγνη, σωτηρίας δεόμενος. Ἐπίσκεψαι τὴν ἀσθενοῦσάν μου ψυχὴν, καὶ πρέσβευε τῷ Υἱῷ Σου καὶ Θεῷ ἡμῶν, δοθῆναί μοι τὴν ἄφεσιν, ὧν ἔπραξα δεινῶν, μόνη εὐλογημένη.

Τῇ δὲ ἀγία καὶ μεγάλη Πέμπτη.

ᾠχος πλ. δ’.

Ὅτε οἱ ἔνδοξοι μαθηταί, ἐν τῷ νιπτῆρι τοῦ Δείπνου ἐφωτίζοντο, τότε Ἰούδας ὁ δυσσεβής, φιλαργυρίαν νοσήσας ἐσκοτίζετο, καὶ ἀνόμοις κριταῖς, Σὲ τὸν δίκαιον Κριτὴν παραδίδωσι. Βλέπε χρημάτων ἐραστά, τὸν διὰ ταῦτα ἀγχόνῃ χρησάμενον· φεῦγε ἀκόρεστον ψυχὴν, τὴν Διδασκάλῳ τοιαῦτα τολμήσασαν. Ὁ περὶ πάντα ἀγαθός, Κύριε δόξα σοι.

Κύριε, ἐλέησον (μ’, μετανοίας ὅσας βούλει).

Καὶ εὐθὺς τὰς ἐπομένας ἱκετηρίους εὐχάς.

Στίχοι Διδακτικοί.

Περὶ τοῦ, πῶς δεῖ προσέρχεσθαι τοῖς ἀχράντοις Μυστηρίοις.

Μέλλων φαγεῖν, ἄνθρωπε, σῶμα Δεσπότου,
φόβῳ πρόσελθε, μὴ φλεγῆς· πῦρ τυγχάνει.
Θεῖον δὲ πίνων αἷμα πρὸς μετουσίαν,
πρῶτον καταλλάγηθι τοῖς σὲ λυποῦσιν,
ἔπειτα θαρρῶν μυστικὴν βρῶσιν φάγε.

Ἕτεροι ὅμοιοι.

Πρὸ τοῦ μετασχεῖν τῆς φρικώδους θυσίας,
τοῦ ζωοποιοῦ σώματος τοῦ Δεσπότου,
τῷδε πρόσευξαι τῷ τρόπῳ μετὰ τρόμου.

Εὐχὴ α΄. Τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ἡ πηγὴ τῆς ζωῆς
καὶ τῆς ἀθανασίας, ὁ πάσης ὁρατῆς καὶ ἀοράτου κτίσεως
Δημιουργός, ὁ τοῦ ἀνάρχου Πατρὸς συναίδιος Υἱὸς καὶ
συνάναρχος, ὁ δι' ὑπερβολὴν ἀγαθότητος ἐπ' ἐσχάτων τῶν
ἡμερῶν σάρκα φορέσας καὶ σταυρωθεὶς καὶ τυθεὶς ὑπὲρ τῶν
ἀχαρίστων καὶ ἀγνωμόνων ἡμῶν, καὶ τῷ οἰκίῳ Σου αἵματι
ἀναπλάσας τὴν φθαρεῖσαν ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας φύσιν ἡμῶν· Αὐτός,
ἀθάνατε Βασιλεῦ, πρόσδεξαι κάμου τοῦ ἀμαρτωλοῦ τὴν
μετάνοιαν, καὶ κλῖνον τὸ οὖς Σου ἐμοί, καὶ εἰσάκουσον τῶν
ῥημάτων μου. Ἥμαρτον γάρ, Κύριε, ἤμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ
ἐνώπιόν Σου, καὶ οὐκ εἰμι ἄξιος ἀτενίσαι εἰς τὸ ὕψος τῆς δόξης
Σου· παρώργισα γάρ Σου τὴν ἀγαθότητα, τὰς Σὰς ἐντολὰς
παραβάς, καὶ μὴ ὑπακούσας τοῖς Σοῖς προστάγμασιν. Ἀλλὰ Σὺ,
Κύριε, ἀνεξίκακος ὢν, μακρόθυμός τε καὶ πολυέλεος, οὐ
παρέδωκάς με συναπολέσθαι ταῖς ἀνομίαις μου, τὴν ἐμὴν πάντως
ἀναμένων ἐπιστροφὴν. Σὺ γὰρ εἶπας, Φιλάνθρωπε, διὰ τοῦ
προφήτου Σου, ὅτι οὐ θελήσει θέλω τὸν θάνατον τοῦ ἀμαρτωλοῦ,
ὡς τὸ ἐπιστρέψαι καὶ ζῆν αὐτόν· οὐ γὰρ βούλει, Δέσποτα, τὸ
πλάσμα τῶν Σῶν ἀπολέσθαι χειρῶν, οὐδὲ εὐδοκεῖς ἐπ' ἀπωλεία
ἀνθρώπων, ἀλλὰ θέλεις πάντας σωθῆναι, καὶ εἰς ἐπίγνωσιν
ἀληθείας ἐλθεῖν. Διὸ κάγώ, εἰ καὶ ἀνάξιός εἰμι τοῦ οὐρανοῦ καὶ
τῆς γῆς καὶ αὐτῆς τῆς προσκαίρου ζωῆς, ὅλον ἐμαυτὸν ὑποτάξας

τῆ ἁμαρτία, καὶ ταῖς ἡδοναῖς δουλώσας, καὶ τὴν Σὴν ἀχρειώσας εἰκόνα, ἀλλὰ ποίημα καὶ πλάσμα Σὸν γεγονώς, οὐκ ἀπογινώσκω τὴν ἐμαυτοῦ σωτηρίαν ὁ ἄθλιος· τῆ δὲ Σῆ ἀμετρήτῳ εὐσπλαγχνίᾳ θαρρήσας προσέρχομαι. Δέξαι οὖν καμέ, Φιλάνθρωπε Χριστέ, ὡς τὴν Πόρνην, ὡς τὸν Ληστήν, ὡς τὸν Τελώνην καὶ ὡς τὸν Ἄσωτον· καὶ ἄρὸν μου τὸ βαρὺ φορτίον τῶν ἁμαρτιῶν, ὁ τὴν ἁμαρτίαν αἴρων τοῦ κόσμου, καὶ τὰς ἀσθενείας τῶν ἀνθρώπων ἰώμενος· ὁ τοὺς κοπιῶντας καὶ πεφορτισμένους πρὸς Σεαυτὸν καλῶν καὶ ἀναπαύων, ὁ μὴ ἐλθὼν καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν· καὶ καθάρισόν με ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος· δίδαξόν με ἐπιτελεῖν ἀγιωσύνην ἐν φόβῳ Σου· ἵνα, ἐν καθαρῷ τῷ μαρτυρίῳ τῆς συνειδήσεώς μου, τῶν ἀγιασμάτων Σου τὴν μερίδα ὑποδεχόμενος, ἐνωθῶ τῷ ἁγίῳ σώματί Σου καὶ αἵματι καὶ ἔξω Σε ἐν ἐμοὶ κατοικοῦντα καὶ μένοντα, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Σου Πνεύματι. Ναί, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου· καὶ μὴ εἰς κριμὰ μοι γένοιτο ἢ μετάληψις τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν Μυστηρίων Σου, μηδὲ ἀσθενῆς γενοίμην ψυχῇ τε καὶ σώματι, ἐκ τοῦ ἀναξίως αὐτῶν μεταλαμβάνειν· ἀλλὰ δός μοι μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς, ἀκατακρίτως ὑποδέχεσθαι τὴν μερίδα τῶν ἀγιασμάτων Σου, εἰς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν, εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου καὶ εἰς εὐπρόσδεκτον ἀπολογίαὶν τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός Σου· ὅπως ἂν καγὼ σὺν πᾶσι τοῖς ἐκλεκτοῖς Σου, μέτοχος γένωμαι τῶν ἀκηράτων Σου ἀγαθῶν, ὧν ἠτοίμασας τοῖς ἀγαπῶσί Σε, Κύριε· ἐν οἷς δεδοξασμένος ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Εὐχὴ β'. Τοῦ αὐτοῦ.

Οἶδα, Κύριε, ὅτι ἀναξίως μεταλαμβάνω τοῦ ἀχράντου Σου σώματος, καὶ τοῦ τιμίου Σου αἵματος καὶ ἔνοχός εἰμι, καὶ κριμὰ ἐμαυτῷ ἐσθίω καὶ πίνω, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα καὶ αἷμα Σοῦ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ μου· ἀλλὰ τοῖς οἰκτιρμοῖς Σου θαρρῶν, προσέρχομαί Σοι τῷ εἰπόντι· Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα, ἐν Ἐμοὶ μένει καγὼ ἐν αὐτῷ. Σπλαγχνίσθητι οὖν, Κύριε, καὶ μὴ παραδειγματίσης με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ ποίησον μετ' ἐμοῦ κατὰ τὸ ἔλεός Σου· καὶ γενέσθω μοι τὰ ἅγια ταῦτα εἰς ἴασιν, καὶ κάθαρσιν, καὶ φωτισμόν,

καὶ φυλακτήριον, καὶ σωτηρίαν, καὶ ἁγιασμὸν ψυχῆς καὶ σώματος· εἰς ἀποτροπὴν πάσης φαντασίας καὶ πονηρᾶς πράξεως καὶ ἐνεργείας διαβολικῆς, κατὰ διάνοιαν τῆς ἐν τοῖς μέλεσί μου ἐνεργουμένης· εἰς παρρησίαν καὶ ἀγάπην τὴν πρὸς Σέ· εἰς διόρθωσιν βίου καὶ ἀσφάλειαν· εἰς αὔξησιν ἀρετῆς καὶ τελειότητος· εἰς πλήρωσιν ἐντολῶν· εἰς Πνεύματος Ἁγίου κοινωνίαν· εἰς ἐφόδιον ζωῆς αἰωνίου καὶ εἰς ἀπολογία ἐὺπρόσδεκτον τὴν ἐπὶ τοῦ φοβεροῦ βήματός Σου· μὴ εἰς κρῖμα ἢ εἰς κατάκριμα.

Εὐχὴ γ'. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Κύριε ὁ Θεός μου, οἶδα ὅτι οὐκ εἰμι ἄξιος οὐδὲ ἰκανός, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς τοῦ οἴκου τῆς ψυχῆς, διότι ὅλη ἔρημος καὶ καταπεσοῦσά ἐστι, καὶ οὐκ ἔχεις παρ' ἐμοὶ τόπον ἄξιον τοῦ κλῖναι τὴν κεφαλὴν. Ἄλλ' ὡς ἐξ ὕψους δι' ἡμᾶς ἐταπείνωσας Σεαυτόν, συμμετρίασον καὶ νῦν τῇ ταπεινώσει μου. Καὶ ὡς κατεδέξω ἐν σπηλαίῳ καὶ φάτνῃ ἀλόγων ἀνακλιθῆναι, οὕτω κατάδεξαι καὶ ἐν τῇ φάτνῃ τῆς ἀλόγου μου ψυχῆς, καὶ ἐν τῷ ἐσπιλωμένῳ μου σώματι εἰσελθεῖν. Καὶ ὡς οὐκ ἀπηξίωσας εἰσελθεῖν καὶ συνδειπνήσαι ἁμαρτωλοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, οὕτω κατάδεξαι εἰσελθεῖν καὶ εἰς τὸν οἶκον τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς, τοῦ λεπροῦ καὶ ἁμαρτωλοῦ. Καὶ ὡς οὐκ ἀπόσω τὴν ὁμοίαν μοι Πόρνην καὶ ἁμαρτωλὸν προσερχομένην καὶ ἀπτομένην Σου, οὕτω σπλαγχνίσθητι καὶ ἐπ' ἐμοὶ τῷ ἁμαρτωλῷ προσερχομένῳ καὶ ἀπτομένῳ Σου. Καὶ ὡς οὐκ ἐβδελύξω τὸ ῥυπαρὸν ἐκείνης στόμα καὶ ἐναγὲς καταφιλοῦν Σε, μηδὲ ἐμοῦ βδελύξῃ τὸ ῥυπαρώτερον ἐκείνης στόμα καὶ ἐναγέστερον, μηδὲ τὰ ἔμμυσα καὶ ἀκάθαρτά μου χεῖλη καὶ βέβηλα, καὶ τὴν ἀκαθαροτέραν μου γλῶσσαν. Ἄλλὰ γενέσθω μοι ὁ ἄνθραξ τοῦ παναγίου Σου σώματος καὶ τοῦ τιμίου Σου αἵματος εἰς ἁγιασμὸν, καὶ φωτισμὸν, καὶ ῥῶσιν τῆς ταπεινῆς μου ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος· εἰς κουφισμὸν τοῦ βάρους τῶν πολλῶν μου πλημμελημάτων· εἰς φυλακτήριον πάσης διαβολικῆς ἐνεργείας· εἰς ἀποτροπὴν καὶ ἐμπόδιον τῆς φαύλης μου καὶ πονηρᾶς συνηθείας· εἰς ἀπονέκρωσιν τῶν παθῶν· εἰς περιποίησιν τῶν ἐντολῶν Σου· εἰς προσθήκην τῆς θείας σου χάριτος, καὶ τῆς Σῆς βασιλείας οἰκείωσιν. Οὐ γὰρ ὡς καταφρονῶν προσέρχομαί Σοι,

Χριστέ ὁ Θεός, ἀλλ' ὡς θαρρῶν τῇ ἀφάτῳ Σου ἀγαθότητι· καὶ ἵνα μὴ, ἐπὶ πολὺ ἀφιστάμενος τῆς κοινωνίας Σου, θηριάλωτος ὑπὸ τοῦ νοητοῦ λύκου γένωμαι. Διὸ δέομαί Σου· ὡς ὁ μόνος ὢν Ἅγιος, Δέσποτα, ἀγίασόν μου τὴν ψυχὴν καὶ τὸ σῶμα, τὸν νοῦν καὶ τὴν καρδίαν, τοὺς νεφροὺς καὶ τὰ σπλάγχνα, καὶ ὅλον με ἀνακαίνισον καὶ ρίζωσον τὸν φόβον Σου ἐν τοῖς μέλεσί μου καὶ τὸν ἀγιασμόν Σου ἀνεξάλειπτον ἀπ' ἐμοῦ ποιήσον. Καὶ γενοῦ μοι βοηθὸς καὶ ἀντιλήπτωρ, κυβερνῶν ἐν εἰρήνῃ τὴν ζωὴν μου, καταξιῶν με καὶ τῆς ἐκ δεξιῶν Σου παραστάσεως μετὰ τῶν Ἁγίων Σου· εὐχαῖς καὶ πρεσβείαις τῆς Παναχράντου Σου Μητρός, τῶν ἀύλων Σου λειτουργῶν καὶ ἀχράντων Δυνάμεων, καὶ πάντων τῶν Ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνός Σοι εὐαρεστησάντων. Ἀμήν.

Εὐχὴ δ'. Τοῦ αὐτοῦ.

Οὐκ εἰμὶ ἰκανός, Δέσποτα Κύριε, ἵνα εἰσέλθῃς ὑπὸ τὴν στέγην τῆς ψυχῆς μου· ἀλλ' ἐπειδὴ βούλει Σὺ, ὡς Φιλάνθρωπος, οἰκεῖν ἐν ἐμοί, θαρρῶν προσέρχομαι. Κελεύεις, ἀναπετάσω τὰς πύλας, ἃς Σὺ ὁ μόνος ἐδημιούργησας, καὶ εἰσέρχῃ μετὰ φιλανθρωπίας, ὡς πέφυκας· εἰσέρχῃ καὶ φωτίζεις τὸν ἐσκοτισμένον μου λογισμόν. Πιστεύω ὡς τοῦτο ποιήσεις· οὐ γὰρ Πόρνην προσελθοῦσάν Σοι μετὰ δακρύων ἀπέφυγες, οὐδὲ Τελώνην ἀπεβάλου μετανοήσαντα, οὐδὲ Ληστήν ἐπιγνόντα τὴν Βασιλείαν Σου ἀπεδίωξας, οὐδὲ Διώκτην μετανοήσαντα κατέλιπες, ὃ ἦν· ἀλλὰ τοὺς ὑπὸ τῆς μετανοίας Σοι προσαχθέντας, ἅπαντας ἐν τῷ χορῷ τῶν Σῶν φίλων κατέταξας, ὁ μόνος ὑπάρχων εὐλογημένος πάντοτε, νῦν καὶ εἰς τοὺς ἀπεράντους αἰῶνας. Ἀμήν.

Εὐχὴ ε'. Τοῦ αὐτοῦ.

Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, ἄνες, ἄφες, ἰλάσθητι, καὶ συγχώρησόν μοι τῶ ἀμαρτωλῷ καὶ ἀχρεῖῳ καὶ ἀναξίῳ δούλῳ Σου τὰ πταίσματα, καὶ πλημμελήματα, καὶ παραπτώματά μου, ὅσα Σοι ἐκ νεότητός μου μέχρι τῆς παρουσίας ἡμέρας καὶ ὥρας ἤμαρτον, εἴτε ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ, εἴτε ἐν λόγοις ἢ ἔργοις ἢ ἐνθυμήμασιν ἢ διανοήμασι καὶ ἐπιτηδεύμασι, καὶ πάσαις μου ταῖς αἰσθήσεσι. Καὶ τῇ πρεσβείᾳ τῆς ἀσπόρους κυησάσης Σε Παναχράντου καὶ Ἀειπαρθένου Μαρίας τῆς Μητρός Σου, τῆς μόνης ἀκαταισχύντου ἐλπίδος καὶ προστασίας καὶ σωτηρίας μου,

καταξίωσόν με ἀκατακρίτως μεταλαβεῖν τῶν ἀχράντων, καὶ ἀθανάτων, καὶ ζωοποιῶν καὶ φρικτῶν Μυστηρίων Σου, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον· εἰς ἀγιασμόν καὶ φωτισμόν, καὶ ῥώμην, καὶ ἴασιν, καὶ ὑγείαν ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ εἰς ἐξάλειψιν καὶ παντελεῖ ἀφανισμόν τῶν πονηρῶν μου λογισμῶν, καὶ ἐνθυμήσεων, καὶ προλήψεων, καὶ νυκτερινῶν φαντασιῶν τῶν σκοτεινῶν καὶ πονηρῶν πνευμάτων. Ὅτι Σοῦ ἐστὶν ἡ Βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ προσκύνησις, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν, καὶ ἀεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ Ϛ'. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Δέσποτα Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν, ὁ μόνος ἔχων ἐξουσίαν ἀνθρώποις ἀφιέναι ἁμαρτίας, ὡς Ἀγαθὸς καὶ Φιλάνθρωπος, πάριδέ μου πάντα τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ παίσματα καὶ ἀξίωσόν με ἀκατακρίτως μεταλαβεῖν τῶν θείων, καὶ ἐνδόξων, καὶ ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν Σου Μυστηρίων, μὴ εἰς κόλασιν, μὴ εἰς προσθήκην ἁμαρτιῶν, ἀλλ' εἰς καθαρισμόν, καὶ ἀγιασμόν, καὶ ἀρράβωνα τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ Βασιλείας· εἰς τεῖχος καὶ βοήθειαν καὶ ἀνατροπὴν τῶν ἐναντίων, καὶ εἰς ἐξάλειψιν τῶν πολλῶν μου πλημμελημάτων. Σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἐλέους καὶ οἰκτιρμῶν, καὶ φιλανθρωπίας, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ϛ'. Συμεὼν τοῦ Νέου Θεολόγου.

Ἀπὸ ῥυπαρῶν χειλέων,
ἀπὸ βδελυρᾶς καρδίας,
ἀπὸ ἀκαθάρτου γλώττης,
ἐκ ψυχῆς ἐρρύπωμένης,
δέξαι δέησιν, Χριστέ μου·
καὶ μὴ παρωσάμενός μου,
μὴ τοὺς λόγους, μὴ τοὺς τρόπους,
μηδὲ τὴν ἀναισχυντίαν,
δός μοι παρρησία λέγειν,
ἃ βεβούλευμαι, Χριστέ μου·
μᾶλλον δὲ καὶ δίδαξόν με,

τί με δεῖ ποιεῖν καὶ λέγειν.
Ἕμαρτον ὑπὲρ τὴν Πόρνην,
ἢ, μαθοῦσα ποῦ κατάγεις,
μύρον ἐξωνησαμένη,
ἦλθε τολμηρῶς ἀλεῖψαι,
Σοῦ τοὺς πόδας τοῦ Χριστοῦ μου,
τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου.
Ὡς ἐκείνην οὐκ ἀπόσω,
προσελθοῦσαν ἐκ καρδίας,
μηδ' ἐμὲ βδελύξῃ, Λόγε·
Σοὺς δὲ πάρασχέ μοι πόδας,
καὶ κρατῆσαι καὶ φιλῆσαι,
καὶ τῷ ῥείθρῳ τῶν δακρῦων,
ὡς πολυτιμῆτῳ μύρῳ,
τούτους τολμηρῶς ἀλεῖψαι.
Πλῦνόν με τοῖς δάκρυσί μου,
κάθαρον αὐτοῖς με, Λόγε·
ἄφες καὶ τὰ πταίσματά μου,
καὶ συγγνώμην πάρασχέ μοι.
Οἶδας τῶν κακῶν τὸ πλῆθος,
οἶδας καὶ τὰ τραύματά μου,
καὶ τοὺς μώλωπας ὀρθῶς μου·
ἀλλὰ καὶ τὴν πίστιν οἶδας,
καὶ τὴν προθυμίαν βλέπεις,
καὶ τοὺς στεναγμοὺς ἀκούεις.
Οὐ λανθάνει Σε, Θεέ μου,
ποιητά μου, λυτρωτά μου,
οὐδὲ σταλαγμὸς δακρῦων,
οὐδὲ σταλαγμοῦ τι μέρος.
Τὸ μὲν ἀκατέργαστόν μου
ἔγνωσαν οἱ ὀφθαλμοί σου·
ἐπὶ τὸ βιβλίον δέ Σου,
καὶ τὰ μήπω πεπραγμένα,
γεγραμμένα Σοι τυγχάνει.
Ἴδε τὴν ταπείνωσίν μου,
ἴδε μου τὸν κόπον, ὅσος!
καὶ τὰς ἁμαρτίας πάσας

ἄφες μοι, Θεὲ τῶν ὅλων·
ἵνα καθαρᾷ καρδίᾳ,
περιτρόμῳ διανοίᾳ,
καὶ ψυχῇ συντετριμμένη,
τῶν ἀχράντων Σου μετάσχω,
καὶ πανάγνων Μυστηρίων,
οἷς ζωοῦται καὶ θεοῦται
πᾶς ὁ τρώγων Σε καὶ πίνων
ἐξ εἰλικρινοῦς καρδίας.
Σὺ γὰρ εἶπας, Δέσποτά μου·
Πᾶς ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα,
πίνων δέ μου καὶ τὸ αἷμα,
ἐν Ἐμοὶ μὲν οὗτος μένει,
ἐν αὐτῷ δ' Ἐγὼ τυγχάνω.
Ἀληθῆς ὁ λόγος πάντως
τοῦ Δεσπότη καὶ Θεοῦ μου·
τῶν γὰρ θείων ὁ μετέχων
καὶ θεοποιῶν χαρίτων,
οὕμενουν, οὐκ ἔστι μόνος,
ἀλλὰ μετὰ Σοῦ, Χριστέ μου,
τοῦ φωτὸς τοῦ τρισηλίου,
τοῦ φωτίζοντος τὸν κόσμον.
Ἴνα γοῦν μὴ μόνος μένω,
δίχα Σοῦ τοῦ ζωοδότου,
τῆς πνοῆς μου, τῆς ζωῆς μου,
τοῦ ἀγαλλιάματός μου,
τῆς τοῦ κόσμου σωτηρίας,
διὰ τοῦτό Σοι προσῆλθον,
ὡς ὄρᾳς, μετὰ δακρύων,
καὶ ψυχῆς συντετριμμένης·
λύτρον τῶν ἐμῶν πταισμάτων·
ἵκετεύων τοῦ λαβεῖν με,
καὶ τῶν Σῶν ζωοπαρόχων
καὶ ἀμέμπτων Μυστηρίων
μετασχεῖν ἀκατακρίτως·
ἵνα μένης, καθὼς εἶπας,
μετ' ἐμοῦ τοῦ τρισαθλίου·

ἵνα μή, χωρὶς εὐρών με
τῆς Σῆς χάριτος ὁ πλάνος,
ἀφαρπάσῃ με δολίως,
καὶ πλανήσῃς ἀπαγάγη
τῶν θεοποιῶν Σου λόγων.
Διὰ τοῦτο Σοι προσπίπτω,
καὶ θερμῶς ἀναβοῶ Σοι·
ὡς τὸν Ἄσωτον ἐδέξω
καὶ τὴν Πόρνην προσελθοῦσαν,
οὕτω δέξαι με τὸν πόρνον
καὶ τὸν ἄσωτον, Οἰκτίρμον,
ἐν ψυχῇ συντετριμμένη,
νῦν με προσερχόμενόν Σοι.
Οἶδα, Σῶτερ, ὅτι ἄλλος,
ὡς ἐγώ, οὐκ ἔπταισέ Σοι,
οὐδὲ ἔπραξε τὰς πράξεις,
ἃς ἐγὼ κατειργασάμην.
Ἄλλὰ τοῦτο πάλιν οἶδα,
ὡς οὐ μέγεθος πταισμάτων,
οὐχ ἁμαρτημάτων πλήθος,
ὑπερβαίνει τοῦ Θεοῦ μου
τὴν πολλὴν μακροθυμίαν,
καὶ φιλανθρωπίαν ἄκραν·
ἀλλ' ἐλαίῳ συμπαθείας,
τοὺς θερμῶς μετανοοῦντας,
καὶ καθαίρεις καὶ λαμπρύνεις,
καὶ φωτὸς ποιεῖς μετόχους,
κοινωνοὺς θεότητός Σου
ἐργαζόμενος ἀφθόνως·
καί, τὸ ξένον καὶ ἀγγέλοις
καὶ ἀνθρώπων διανοίαις,
ὁμιλεῖς αὐτοῖς πολλάκις,
ὥσπερ φίλοις Σου γνησίοις.
Ταῦτα τολμηρὸν ποιεῖ με,
ταῦτά με πτερεῖ, Χριστέ μου·
καὶ θαρρῶν ταῖς Σαῖς πλουσίαις
πρὸς ἡμᾶς εὐεργεσίαις,

χαίρων τε καὶ τρέμων ἅμα,
τοῦ πυρὸς μεταλαμβάνω,
χόρτος ὢν, καί, ξένον θαῦμα!
δροσιζόμενος ἀφράστως,
ὡσπεροῦν ἢ βάτος πάλαι,
ἢ ἀφλέκτως καιομένη.
Τοίνυν εὐχαρίστῳ γνώμη,
εὐχαρίστῳ δὲ καρδία,
εὐχαρίστοις μέλεσί μου,
τῆς ψυχῆς καὶ τῆς σαρκός μου,
προσκυνῶ καὶ μεγαλύνω,
καὶ δοξάζω Σε, Θεέ μου,
ὡς εὐλογημένον ὄντα,
νῦν τε καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Εὐχὴ η΄. Συμεὼν τοῦ Μεταφραστοῦ.

Ομόνος καθαρὸς καὶ ἀκήρατος Κύριος, ὁ δι' οἶκτον φιλανθρωπίας ἀνεκδιήγητον τὸ ἡμέτερον ὄλον προσλαβόμενος φύραμα, ἐκ τῶν ἀγνῶν καὶ παρθενικῶν αἱμάτων τῆς ὑπερφυῶς κυησάσης Σε, Πνεύματος θείου ἐπελεύσει, καὶ εὐδοκία Πατρὸς αἰδίου, Χριστὲ Ἰησοῦ, σοφία Θεοῦ, καὶ εἰρήνη, καὶ δύναμις· ὁ τῷ προσλήμματί Σου τὰ ζωοποιὰ καὶ σωτήρια πάθη καταδεξάμενος, τὸν Σταυρόν, τοὺς Ἥλους, τὴν Λόγχην, τὸν Θάνατον, νέκρωσόν μου τὰ ψυχοφθόρα πάθη τοῦ σώματος. Ὁ τῆ ταφῆ Σου τὰ τοῦ ἄδου σκυλεύσας βασιλεια, θάψον μου διὰ τῶν ἀγαθῶν λογισμῶν τὰ πονηρὰ διαβούλια, καὶ τὰ τῆς πονηρίας πνεύματα διασκέδασον. Ὁ τῆ τριημέρῳ Σου καὶ ζωηφόρῳ ἀναστάσει τὸν πεπτωκότα προπάτορα ἀναστήσας, ἀνάστησόν με τῆ ἁμαρτία κατολισθήσαντα, τρόπους μοι μετανοίας ὑποτιθέμενος. Ὁ τῆ ἐνδόξῳ Σου ἀναλήψει τῆς σαρκὸς θεώσας τὸ πρόσλημα, καὶ τοῦτο τῆ δεξιᾷ καθέδρα τιμήσας τοῦ Πατρὸς, ἀξιώσόν με διὰ τῆς τῶν ἁγίων Σου μυστηρίων μεταλήψεως, τῆς δεξιᾷς μερίδος τῶν σωζομένων τυχεῖν. Ὁ τῆ ἐπιδημία τοῦ παρακλήτου Πνεύματος σκεύη τίμια τοὺς ἱερούς Σου μαθητὰς ἐργασάμενος, δοχεῖον κάμὲ τῆς Αὐτοῦ ἀνάδειξον ἐπελεύσεως. Ὁ μέλλων πάλιν ἔρχεσθαι κρῖναι τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, εὐδόκησον κάμὲ προὔπαντῆσαί Σοι ἐν νεφέλαις τῷ Ποιητῇ καὶ Πλάστῃ μου, σὺν πᾶσι τοῖς

ἀγίοις Σου· ἵνα ἀτελευτήτως δοξολογῶ καὶ ἀνυμνῶ Σε, σὺν τῷ ἀνάρχῳ Σου Πατρὶ καὶ τῷ παναγίῳ, καὶ ἀγαθῷ, καὶ ζωοποιῷ Σου Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ θ'. Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ.

Πρὸ τῶν θυρῶν τοῦ ναοῦ Σου παρέστηκα, καὶ τῶν δεινῶν λογισμῶν οὐκ ἀφίσταμαι· ἀλλὰ Σὺ, Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ Τελώνην δικαιοῦσας, καὶ Χαναναίαν ἐλεήσας, καὶ τῷ Ληστῇ παραδείσου πύλας ἀνοίξας, ἄνοιξόν μοι τὰ σπλάγχνα τῆς φιλανθρωπίας Σου, καὶ δέξαι με προσερχόμενον καὶ ἀπτόμενόν Σου, ὡς τὴν Πόρνην καὶ τὴν Αἰμόρρουν· ἡ μὲν γὰρ τοῦ κρασπέδου Σου ἀψαμένη, εὐχερῶς τὴν ἴασιν ἔλαβεν· ἡ δὲ τοὺς Σοὺς ἀχράντους πόδας κρατήσασα, τὴν λύσιν τῶν ἀμαρτημάτων ἐκομίσατο. Ἐγὼ δὲ ὁ ἐλεεινός, ὅλον Σου τὸ σῶμα τολμῶν δέξασθαι, μὴ καταφλεχθεῖν· ἀλλὰ δέξαι με ὡσπερ ἐκείνας, καὶ φώτισόν μου τὰ τῆς ψυχῆς αἰσθητήρια, καταφλέγων μου τὰ τῆς ἀμαρτίας ἐγκλήματα, πρεσβείαις τῆς ἀσπόρως τεκούσης Σε, καὶ τῶν ἐπουρανίων Δυνάμεων. Ὅτι εὐλογητὸς εἶ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Εὐχὴ ι'. Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου.

Πιστεύω, Κύριε, καὶ ὁμολογῶ ὅτι σὺ εἶ ἀληθῶς ὁ Χριστός, ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, ὁ ἐλθὼν εἰς τὸν κόσμον ἀμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ. Ἔτι πιστεύω ὅτι τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ τὸ ἄχραντον σῶμά Σου, καὶ τοῦτο αὐτὸ ἐστὶ τὸ τίμιον αἷμά Σου. Δέομαι οὖν σου· ἐλέησόν με, καὶ συγχώρησόν μοι τὰ παραπτώματά μου, τὰ ἐκούσια καὶ τὰ ἀκούσια, τὰ ἐν λόγῳ, τὰ ἐν ἔργῳ, τὰ ἐν γνώσει καὶ ἀγνοίᾳ· καὶ ἀξιώσόν με ἀκατακρίτως μετασχεῖν τῶν ἀχράντων Σου Μυστηρίων, εἰς ἄφεσιν ἀμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Ἀμήν.

Ἀπερχόμενος δὲ μεταλαβεῖν λέγε τοὺς παρόντας στίχους.

Συμεὼν τοῦ Μεταφραστοῦ.

Ἴδού, βαδίζω πρὸς θείαν κοινωνίαν·
Πλαστουργέ, μὴ φλέξης με τῇ μετουσίᾳ·
πῦρ γὰρ ὑπάρχεις τοὺς ἀναξίους φλέγον·
ἀλλ' οὖν κάθαρον ἐκ πάσης με κηλίδος.

Εἶτα.

Τοῦ δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς Σου τὸ μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά Σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ Ληστής ὁμολογῶ Σοι· μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

Καὶ τοὺς στίχους τούτους.

Θεουργὸν αἷμα φρῖξον, ἄνθρωπε, βλέπων·
ἄνθραξ γὰρ ἐστὶ τοὺς ἀναξίους φλέγων.
Θεοῦ τὸ σῶμα καὶ θεοῖ με καὶ τρέφει·
θεοῖ τὸ πνεῦμα, τὸν δὲ νοῦν τρέφει ξένως.

Καὶ τὰ τροπάρια ταῦτα.

Ἐθελξας πόθῳ με, Χριστέ, καὶ ἠλλοίωσας τῷ θείῳ σου ἔρωτι· ἀλλὰ κατάφλεξον πυρὶ ἀύλῳ τὰς ἀμαρτίας μου, καὶ ἐμπλησθῆναι τῆς ἐν Σοὶ τρυφῆς καταξίωσον, ἵνα τὰς δύο σκιρτῶν μεγαλύνω, ἀγαθέ, παρουσίας Σου.

Ἐν ταῖς λαμπρότησι τῶν ἁγίων Σου, πῶς εἰσελεύσομαι ὁ ἀνάξιος; ἐὰν γὰρ τολμήσω συνεισελθεῖν εἰς τὸν νυμφῶνα, ὁ χιτῶν με ἐλέγχει, ὅτι οὐκ ἔστι τοῦ γάμου, καὶ δέσμιος ἐκβαλοῦμαι ὑπὸ τῶν Ἀγγέλων. Καθάρισον, Κύριε, τὸν ῥύπον τῆς ψυχῆς μου, καὶ σῶσόν με ὡς Φιλάνθρωπος.

Καὶ τὴν παροῦσαν εὐχὴν.

Δέσποτα Φιλάνθρωπε, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεός μου, μὴ εἰς κριμὰ μοι γένοιτο τὰ ἅγια ταῦτα, διὰ τὸ ἀνάξιον εἶναί με, ἀλλ' εἰς κάθαρσιν καὶ ἁγιασμόν ψυχῆς τε καὶ σώματος, καὶ εἰς ἀρραβῶνα τῆς μελλούσης ζωῆς καὶ Βασιλείας. Ἐμοὶ δὲ τὸ προσκολλᾶσθαι τῷ Θεῷ ἀγαθόν ἐστὶ, τίθεσθαι ἐν τῷ Κυρίῳ τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας μου.

Καὶ πάλιν·

Τοῦ δείπνου Σου τοῦ μυστικοῦ, σήμερον Υἱὲ Θεοῦ, κοινωνόν με παράλαβε· οὐ μὴ γὰρ τοῖς ἐχθροῖς Σου τὸ μυστήριον εἶπω, οὐ φίλημά Σοι δώσω, καθάπερ ὁ Ἰούδας· ἀλλ' ὡς ὁ Ληστής ὁμολογῶ Σοι· μνήσθητί μου, Κύριε, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Σου.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΙΑ ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΜΕΤΑΛΛΗΨΙΝ (...ΑΡΧΗ)

Στίχοι εἰς τὴν Εὐχαριστίαν ταύτην προτρεπτικοί.

Ἐπὸν δὲ τύχης τῆς καλῆς μετουσίας
τῶν ζωοποιῶν μυστικῶν δωρημάτων,
ὑμνησον εὐθύς, εὐχαρίστησον μέγα,
καὶ τάδε θερμῶς ἐκ ψυχῆς Θεῷ λέγε·
δόξα Σοι, ὁ Θεός· δόξα Σοι, ὁ Θεός· δόξα Σοι, ὁ Θεός.

Καὶ εὐθύς τὰς ἐπομένας εὐχαριστηρίου εὐχάς.

Ἄνωνύμου.

Εὐχαριστῶ Σοι, Κύριε ὁ Θεός μου, ὅτι οὐκ ἀπόσω με τὸν ἁμαρτωλόν, ἀλλὰ κοινωνόν με γενέσθαι τῶν ἁγιασμάτων Σου κατηξίωσας. Εὐχαριστῶ Σοι, ὅτι με τὸν ἀνάξιον μεταλαβεῖν τῶν ἀχράντων Σου καὶ ἐπουρανίων δωρεῶν κατηξίωσας. Ἀλλά, Δέσποτα Φιλάνθρωπε, ὁ ὑπὲρ ἡμῶν ἀποθανόν τε καὶ ἀναστάς, καὶ χαρισάμενος ἡμῖν τὰ φρικτὰ ταῦτα καὶ ζωοποιά Σου Μυστήρια, ἐπ' εὐεργεσία καὶ ἁγιασμῷ τῶν ψυχῶν καὶ τῶν σωμάτων ἡμῶν, δὸς γενέσθαι ταῦτα κἀμοὶ εἰς ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος, εἰς ἀποτροπὴν παντὸς ἐναντίου, εἰς φωτισμὸν τῶν ὀφθαλμῶν τῆς καρδίας μου, εἰς εἰρήνην τῶν ψυχικῶν μου δυνάμεων, εἰς πίστιν ἀκαταίσχυντον, εἰς ἀγάπην ἀνυπόκριτον, εἰς πλησμονὴν σοφίας, εἰς περιποίησιν τῶν ἐντολῶν Σου, εἰς προσθήκην τῆς θείας Σου χάριτος, καὶ τῆς Σῆς Βασιλείας οἰκείωσιν· ἵνα, ἐν τῷ ἁγιασμῷ Σου δι' αὐτῶν φυλαττόμενος, τῆς Σῆς χάριτος μνημονεύω διαπαντός, καὶ μηκέτι ἐμαυτῷ ζῶ, ἀλλὰ Σοὶ τῷ ἡμετέρῳ Δεσπότη καὶ Εὐεργέτη. Καὶ οὕτω τοῦ τῆδε βίου ἀπάρας ἐπ' ἐλπίδι ζωῆς αἰωνίου, εἰς τὴν αἴδιον καταντήσω ἀνάπαυσιν, ἔνθα ὁ τῶν ἐορταζόντων ἦχος ὁ ἀκατάπαυστος, καὶ ἡ ἀπέραντος ἡδονὴ τῶν καθορώντων τοῦ Σοῦ προσώπου τὸ κάλλος τὸ ἄρρητον. Σὺ γὰρ εἶ τὸ ὄντως ἐφετὸν καὶ ἡ ἀνέκφραστος εὐφροσύνη τῶν ἀγαπώντων Σε, Χριστέ ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ Σε

ὕμνεϊ πᾶσα ἢ κτίσις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

Τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Δέσποτα Χριστέ, ὁ Θεός, Βασιλεῦ τῶν αἰώνων καὶ Δημιουργε τῶν ἀπάντων, εὐχαριστῶ Σοι ἐπὶ πᾶσιν, οἷς παρέσχου μοι ἀγαθοῖς, καὶ ἐπὶ τῇ μεταλήψει τῶν ἀχράντων καὶ ζωοποιῶν Σου Μυστηρίων. Δέομαι οὖν Σου, Ἀγαθὲ καὶ Φιλάνθρωπε· φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου καὶ ἐν τῇ τῶν πτερύγων Σου σκιᾷ· καὶ δώρησαί μοι ἐν καθαρῷ συνειδότητι, μέχρις ἐσχάτης μου ἀναπνοῆς, ἐπαξίως μετέχειν τῶν ἁγιασμάτων Σου, εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν καὶ εἰς ζωὴν αἰώνιον. Σὺ γὰρ εἶ ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς, ἡ πηγὴ τοῦ ἁγιασμοῦ, ὁ δοτὴρ τῶν ἀγαθῶν, καὶ Σοὶ τὴν δόξαν ἀναπέμπομεν, σὺν τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, νῦν καὶ ἀεὶ καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

Συμεὼν τοῦ Μεταφραστοῦ.

Ὁ δούς τροφήν μοι σάρκα Σὴν ἐκουσίως,
ὁ πῦρ ὑπάρχων καὶ φλέγων ἀναξίους,
μὴ δὴ καταφλέξης με, μή, Πλαστουργέ μου·
μᾶλλον δῖελθε πρὸς μελῶν μου συνθέσεις,
εἰς πάντας ἀρμούς, εἰς νεφρούς, εἰς καρδίαν.
Φλέξον δ' ἀκάνθας τῶν ὄλων μου πταισμάτων·
ψυχὴν κάθαρον, ἁγίασον τὰς φρένας·
τὰς ἰγνύας στήριξον ὀστέοις ἅμα·
αἰσθήσεων φώτισον ἀπλήν πεντάδα·
ὄλον με τῷ Σῷ συγκαθήλωσον φόβῳ.
Ἀεὶ σκέπε, φρούρει τε καὶ φύλαττέ με,
ἐκ παντὸς ἔργου καὶ λόγου ψυχοφθόρου.
Ἄγνιζε καὶ κάθαρε καὶ ρύθμιζέ με,
κάλλυνε, συνέτιζε καὶ φώτιζέ με·
δειξόν με Σὸν σκῆνωμα Πνεύματος μόνου
καὶ μηκέτι σκῆνωμα τῆς ἁμαρτίας·
ἵν' ὡς Σὸν οἶκον εἰσόδῳ κοινωνίας
ὡς πῦρ με φεύγη πᾶς κακοῦργος, πᾶν πάθος.
Πρέσβεις φέρω Σοι πάντας ἡγιασμένους,
τὰς ταξιαρχίας τε τῶν Ἀσωμάτων,
τὸν Πρόδρομόν Σου, τοὺς σοφοὺς Ἀποστόλους,

πρὸς τοῖσδε Σὴν ἄχραντον ἀγνήν Μητέρα·
ὧν τὰς λιτὰς εὐσπλαγχνε δέξαι Χριστέ μου,
καὶ φωτὸς παῖδα τὸν Σὸν ἔργασαι λάτριν.
Σὺ γὰρ ὑπάρχεις ἀγιασμός καὶ μόνος
ἡμῶν ἀγαθὲ τῶν ψυχῶν καὶ λαμπρότης,
καὶ Σοὶ πρεπόντως, ὡς Θεῶ καὶ Δεσπότη,
δόξαν ἅπαντες πέμπομεν καθ' ἡμέραν.

Ἄνωνύμου.

Τὸ σῶμά Σου τὸ ἅγιον, Κύριε Ἰησοῦ Χριστέ, ὁ Θεὸς ἡμῶν,
γένοιτό μοι εἰς ζωὴν αἰώνιον, καὶ τὸ αἷμά Σου τὸ τίμιον εἰς
ἄφεσιν ἀμαρτιῶν. Γένοιτο δέ μοι ἡ εὐχαριστία αὕτη εἰς χαράν,
ὑγείαν καὶ εὐφροσύνην· καὶ ἐν τῇ φοβερᾷ καὶ δευτέρα ἐλεύσει
Σου, ἀξιώσόν με τὸν ἀμαρτωλὸν στήναι ἐκ δεξιῶν τῆς Σῆς δόξης,
πρεσβείαις τῆς παναχράντου Σου Μητρὸς καὶ πάντων Σου τῶν
Ἁγίων. Ἀμήν.

Ἄνωνύμου. Εἰς τὴν Ὑπεραγίαν Θεοτόκον.

Παναγία Δέσποινα Θεοτόκε, τὸ φῶς τῆς ἐσκοτισμένης μου
ψυχῆς, ἡ ἐλπίς, ἡ σκέπη, ἡ καταφυγή, ἡ παραμυθία, τὸ
ἀγαλλιάμά μου, εὐχαριστῶ Σοι, ὅτι ἠξιώσάς με τὸν ἀνάξιον
κοινωνὸν γενέσθαι τοῦ ἀχράντου σώματος καὶ τοῦ τιμίου αἵματος
τοῦ Υἱοῦ Σου. Ἄλλ' ἡ τεκοῦσα τὸ ἀληθινὸν φῶς, φώτισόν μου
τοὺς νοητοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς καρδίας· ἡ τὴν πηγὴν τῆς ἀθανασίας
κυήσασα, ζωοποίησόν με τὸν τεθνατωμένον τῇ ἀμαρτία· ἡ τοῦ
ἐλεήμονος Θεοῦ φιλεύσπλαγχνος Μήτηρ, ἐλέησόν με, καὶ δὸς
κατάνυξιν καὶ συντριβὴν ἐν τῇ καρδίᾳ μου, καὶ ταπείνωσιν ἐν τοῖς
διανοήμασί μου, καὶ ἀνάκλησιν ἐν ταῖς αἰχμαλωσίαις τῶν
λογισμῶν μου. Καὶ ἀξιώσόν με, μέχρι τελευταίας μου ἀναπνοῆς,
ἀκατακρίτως ὑποδέχεσθαι τῶν ἀχράντων Μυστηρίων τὸν
ἀγιασμόν, εἰς ἴασιν ψυχῆς τε καὶ σώματος· καὶ παράσχου μοι
δάκρυα μετανοίας καὶ ἐξομολογήσεως, εἰς τὸ ὑμνεῖν καὶ δοξάζειν
Σε πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς μου· ὅτι εὐλογημένη καὶ
δεδοξασμένη ὑπάρχεις εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.